

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 37/2021
02.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Жељка Гвојића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 18/20 од 17.06.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 586/20 од 13.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 02.02.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 18/20 од 17.06.2020. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 586/20 од 13.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К 18/20 од 17.06.2020. године, окривљени АА је, поред осталих, оглашен кривим због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 2. у вези са чланом 33. КЗ, па му је изречена условна осуда, тако што је утврђена казна затвора у трајању од једне године и осам месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од три године не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да солидарно са окривљенима ББ и ВВ надокнади трошкове кривичног поступка у укупном износу од 20.200,00 динара, као и паушал у износу од 5.000,00 динара у року од три месеца од правноснажности пресуде, под претњом извршења, док ће се о висини и обавези накнаде трошкова на име награде и нужних издатака постављених бранилаца по службеној дужности одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 586/20 од 13.10.2020. године, усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, па је првостепена пресуда преиначена у погледу правне оцене кривичног дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што је Апелациони суд у Новом Саду, радње окривљених АА, ББ и ВВ, правно квалификовао као кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење

људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ, те их осудио и то: окривљеног АА на казну затвора у трајању од једне године, окривљеног ББ на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци и окривљеног ВВ на казну затвора у трајању од једне године, при чему је одређено да ће се изречене казне затвора према окривљенима на основу члана 45. став 4. КЗ извршити тако што ће их исти издржавати у просторијама у којима станују, без електронског надзора, а које не смеју напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција и да ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусте просторије у којима станују, одредити да остатак казне издрже у Заводу за извршење казне затвора, док су жалба Вишег јавног тужиоца у Сомбору у преосталом делу и жалбе бранилаца окривљених АА, ББ и ВВ, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Жељко Гвојић, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметно кривично дело или да наведене пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА, у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаном правноснажном пресудом повређен закон у питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело. У вези са тим, бранилац у захтеву наводи да је окривљени АА, оглашен кривим због саизвршилаштва у извршењу кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ, иако није учествовао у радњи извршења кривичног дела имајући у виду да је у изреци првостепене пресуде наведено само да је овај окривљени постигао договор (без навођења садржине истог) са окривљенима ББ и ГГ, о пребацивању миграната у Републику Мађарску и о организацији њиховог пребацивања преко границе, без означавања било које конкретне радње коју је предузео окривљени АА како би реализовао тај договор и организовао пребацивање миграната преко границе, односно како би непосредно омогућио мигрантима недозвољен прелаз границе Републике Србије. Како се сам „договор“ не може сматрати учествовањем у радњи извршења, нити може представљати другу радњу којом је окривљени остварујући заједничку одлуку са умишљајем допринео извршењу кривичног дела, то у конкретном случају, према ставу одбране, није било законских услова из члана 33. КЗ, да се предметно кривично дело у односу на окривљеног АА, правно квалификује као саизвршилаштво. Према наводима захтева, окривљени радњама наведеним у чињеничном опису дела датом у изреци првостепене пресуде објективно није могао извршити радњу извршења

предметног кривичног дела, односно предузимањем исте није могао кријумчарити лица из Републике Србије преко државне границе са Републиком Мађарском у Републику Аустрију, а што је изреком означене првостепене пресуде наведено као радња извршења.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Из чињеничног описа радњи извршења кривичног дела датог у изреци првостепене пресуде произлази да су окривљени АА, ББ и ВВ, способни да схвате значај свог дела и да управљају са поступцима свесни свог дела и да је оно забрањено и хтели његово извршење, у намери да себи прибаве противправну имовинску корист у износу од по 800 евра по мигранту, који новац су након обављеног посла требали да поделе, по претходном међусобном договору и заједно са осуђенима ДД, ГГ, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и малолетнима ИИ и ЈЈ, кријумчарили лица из Републике Србије преко државне границе са Републиком Мађарском у Републику Аустрију, тако што су: прво почетком јуна 2012. године, окривљени АА и ББ, постигли договор око пребацивања миграната у Републику Мађарску, затим окривљени АА и са окривљеним ГГ, па њих двојица понудили ИИ и ДД да за накнаду учествују у томе, што су они прихватили, а потом окривљени АА, ББ и осуђени ГГ постигли договор са окривљеним ВВ да овај обезбеди мигранте, а они организују њихово пребацивање преко границе, па је окривљени ББ, након добијеног телефонског позива од окривљеног ВВ да има спремне мигранте заједно са малолетним ЈЈ, путничким возилом отишао у Суботицу где су у два путничка возила сместили осам страних држављана и заједно са окривљеним ВВ, који је управљао својим путничким возилом, као „чистач“ у случају наилаaska на патролу полиције, дошли у Риђицу где су стране држављане прихватили окривљени ДД и малолетни ИИ и сместили их у тзв. „пилићарник“ а након тога, окривљени, ДД и мал. ИИ по упутству осуђеног ГГ превели осам страних држављана преко границе Републике Србије у Републику Мађарску, ван места које је као гранични прелаз одређено за прелазак државне границе, где су их преузели окривљени ЂЂ и осуђени ГГ, ЕЕ и ЗЗ, на територији Републике Мађарске и сместили их у путничка возила и кренули ка Републици Аустрији.

По налажењу Врховног касационог суда из изреке побијане првостепене пресуде произлазе сва субјективна и објективна обележја кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. и члана 33. КЗ, због ког је окривљени АА, оглашен кривим правноснажном пресудом.

Ово стога, јер је код окривљеног АА, постојала свест о заједничком деловању са осталим саизвршиоцима као и претходни договор о организацији пребацивања миграната у Републику Мађарску, тако да се саизвршилаштво у овом случају остварује заједничком вољом да се изврши кривично дело као своје, при чему није било нужно да сваки од саизвршилаца непосредно учествује у самој радњи извршења дела, што је у конкретном случају пребацивање миграната преко границе. Следствено изнетом, иако окривљени АА није непосредно учествовао у пребацивању миграната преко границе, по налажењу овог суда, без његовог учешћа у организацији поступања осталих учесника не би дошло до извршења предметног кривичног дела, јер је овај окривљени према чињеничном опису дела, из изреке првостепене пресуде био носилац одлуке о извршењу дела, а пребацивање миграната преко границе од стране осталих саизвршилаца, била је последица договора који је окривљени АА постигао у погледу

начина извршења кривичног дела у смислу пребацивања миграната преко државне границе са Републиком Мађарском и даље до Аустрије као крајњег одредишта за накнаду од 800 евра по мигранту. То је чинио поступајући у намери да тиме прибави себи противправну имовинску корист, тако да из овако описаних радњи окривљеног несумњиво произлази да је поступао као саизвршилац, у смислу одредбе члана 33. КЗ, те се његово својство саизвршиоца не доводи у питање наводима захтева браниоца да учествовање у договору о пребацивању миграната преко границе не представља саизвршилаштво и да наведена радња не може бити радња извршења кривичног дела недозвољени прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350. став 3. у вези става 2. у вези члана 33. КЗ.

Стога је Врховни касациони суд нашао да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, како се то неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић